

σὺ ρήτορας κτεστέρας ἀφώνους,
ποῦ ψάλλουν τὸ σαβῆ τὸ λιγερόν.

**Στροφή με τόνον ἔκτι
τοῦ Φασουλῆ τοῦ βρέκτι.**

Ἔω Βουλὴ περιλημένη, ποῦ πολλὰ βυσσοδομεῖ,
ὡ τροφεὶ τῶν Κορυβάντων,
δικλῦσου τέλος πάντων,
νὰ 'συχάση κί' ὁ πιππούλης, νὰ 'συχάσωμε κί' ἐμεῖς.

Κάθε πατριώτης κλαίον
καταρῆται τὰς συγκλήσεις,
δικλῦσου τώρα πλέον
πρὶν τὸ κράτος διαλύσης.

Διαλύσου τέλος πάντων, κί' πικρὰ μὰς μὴν τὰ τρεῖς
μ' ἄλλο νέον ἔλλειμμα,
δικλῦσου τέλος πάντων, κί' τοῦ γέροντος πατρὸς
ἄς γενῆ τὸ θέλημα.

Διαλύσου... με συγκλήσεις μὴ ζητῆς νὰ μὰς γελάς...
δικλῦσου διαλύσου, κί' ὁ Νουμῖος ὁ Ξυλῆς
ἐπομάζεται γενναίως εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ
μ' ἔκλογας νὰ ξεθυμάνῃ
κί' τὸ πᾶν ν' ἀπολυμάνῃ
μὲ διαλύσιν ἀσέστου κί' με φανικὸν δῆυ.

Ἄριστον μὲν ἕδωρ πάντων, πῦρ δ' αἰθόμενον χρυσοῦ,
καταλάμπων περισσῶς,
μὰ κανένας δὲν ὑπάρχει τιμιώτερος ἀγῶν
πάρξῃ ὁ τῶν ἔκλογῶν.

Τούτον πάλι λαχταρῶ,
τούτον πάλι καρτερῶ,
κί' βραστῶντας πατεροῦ
τὸν θαυμάζω, τὸν γεραίρω,
κί' φωνάζω: γεγά σου, γέρο.

**Ἐβδόμη στροφή
ν' ἀκούν κί' οἱ κουφοί.**

Ἄμέσως διαλύσου... διαλύσιν ποθῶν
κί' γέροντες κί' βρέφη...
ἀμέσως διαλύσου γὰρ νὰ διαλυθῶν
σκανδιναφικὴ νέφη.

Ἄμέσως διαλύσου, κυρὰ λογοστακίστρα
κί' παραποιημένη τοῦ Κίους κωδικοστρα,
ποῦ παραποιήθησα τὰ πάντα παρεποιήσεις
κί' στὰς παραποιήσεις τῶν νόμων μὰς ἐμίσησε.

Χαῖρε, παραποιημένη,
ποῦ πολλοὶ μεμνημένοι
στέκου ἔξω λυπημένοι,
γικτὶ τώρα δὲν σημαίνει
τὸ κουδοῖν τὸ μεγάλο, ποῦ ζηπάξει κί' κουφοῦς
κί' ἀνακρούει τοὺς θριαμβοῦς κί' τοὺς πόθους τοῦ κρυφοῦς.

Ἄστῃς μεγάλῃσσι τῆς θύρας τὴν ὑψίστην κορυφὴν
βλέπω γράμματτα γραμμέμενα μὲ παράξενον γραφήν.

Ἄσται μπαινέτ' ἔδω μὲσα ἄστων ρητόρων τὴν κριτίδα,
παραίτετε ἄστω κἀπὼλι κάθε προκοπῆς ἐπιτίδα.

(Ἐνθὺ ταυτῶτα λέγει πρὸς τὴν Βουλὴν με τόνον
ποσάλλ' ἢ Μίς ἢ Δούγκαν μ' ἓνα χιτῶνα μόνον.)

Φ.—Ἔω φίλη Μίς, ὅπου γυνὴ δὲν φαίνεται ταυτῶτα
κί' κἀνεῖς τὴν ἀρχαία.
Ἔω φίλη τῆς Ἑλλάδος Μίς,
ποῦ λαχταρῆς κί' ἐπιθυμεῖς
ἀρχαίοι νάβγωμε κί' ἐμεῖς
σὲ τούτων τὸν αἰῶνα
μ' ἓνα ξηρόν χιτῶνα.

Ἔω Δούγκαν, ἔκκουσμένη Μίς,
ποῦεις βραχιόνια κί' μῦς,
κί' τῆς γεραῖς τῆς πλατάκισ σου δὲν κρύβεις σὲ φουστάνι
σὰν ψευτοτροπικῆ,
βλέπεις αὐτὸ τὸ κτήριον, βλέπεις αὐτὴ τὴν στάνη,
ποῦ λέγεται Βουλὴ;

Λοιπὸν, Ἀμερικάνικα μου κί' σεῖς Ἀμερικάνικα,
τούτω τὸ μέγα κτήριον,
τὸ πάντοτε σωτήριον,
θὰ μὰς γυμνάσῃ ἄργιρα κί' ἀρχαίως θὰ μὰς κἀνῃ.

Κί' τότε θὰ κωτῆξετε τὴν φίλην σας Ἑλλάδα,
τὴν λογοκόπον τὴν κλεινὴν κί' τὴν ψευτοφυλλάδα,
στὰ κεραμίδια τῆς Βουλῆς νὰ τριφυρῆ μονάχη
χωρὶς παπούτσι τωρινὰ μῆτε κί' ἀρχαία νάχη.

Ἔ' αὐτὸ μὴ παρασφίγεται, κυρία δεσποσύνη,
κί' θὰ τὸ κἀνῃ μόνη τῆς ἢ νέας Ρωμηρόσσην.

**Καὶ καμπόσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Κωνσταντῆ, τούτεσι μέγα Ξενοδοχίον
ἄστω Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμαρας ἐξήντα, μαγειρικὴν ἀρτίαν,
εἰς τοῦ Καραϊσκάκη τὴν ἀνοικτὴν πλατείαν,
ἐξείσιον τὴν θεῶν κί' τέλειον καθ' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κί' ἡ κάθε κατασκευή,
κί' αὐτὸ τὸ διευθίνει κί' νονεχωῖς κί' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ ἄρων κί' βέκτης Χρῆστος

Καλλιτέχνης φωτογράφος δὲν ὑπάρχει σὰν τὸν Κάβρα,
ποῦγει μὲσα πῦρ κί' λαύρα,
κί' τοῦ δίνει τὰ λεπτά σου κί' δὲν λὲς ποτέ σου κριμα,
κἀνεῖ κί' φωτογραφίαις σὲ πολὺ μεγάλο σχῆμα,
κί' εἶναι τὸ κατῆχημα τοῦ κέντρον πάντων κί' πασῶν,
κί' κρησφύγετον κί' γάρμα κί' Χρῆτων κί' Μουσῶν.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροραπτής φίνος,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μὲ πελατείας ὀψῆος,
τί τέχνη ἄστω βελόνου, τί τέχνη ἄστω ψαλλίδι,
κί' ἀλλήθεα πολυζήλευτο τὸ κάθε του στολίδι.